

врѣмето на Симеона (904 г.), изрично се споменува Теодоръ тарканъ на *Олга-та*, който трѣбва да е билъ управителъ — замѣстникъ на укрѣпената мѣстностъ, която влизала въ състага на заддунавската България. Въ думата *ага* се съдържа още едно топографическо название по езика на прѣбългаритѣ; тя ако и твърдѣ интересна, не била взета въ внимание до сега отъ ни единъ изслѣдователъ. Византия побѣдена отъ българитѣ не се опитала да се съпротиви повататѣкъ; тъй сѣщо не се забѣлѣзва съпротивление и отъ страна на словѣнскитѣ племена; И за да се отърве империята отъ понататѣшни опустошения на съседнитѣ ѝ области, била принудена да свърже договоръ съ българитѣ. Той е билъ сключенъ прѣзъ 679 г. между Истериѣхъ и Константина II Погоната. Тогава се поставила и формалната основа на българската държава отсамъ Дунава, защото съ тоя официаленъ актъ, отказала се Византия формално отъ историческитѣ си права върху завладанитѣ области отъ българитѣ. Въ Мизия държавата на нашитѣ основатели получава веднага свършено друга етническа физиономия, различна отъ оная, която имаше тя отъ татѣкъ Дунава. Въ нейния съставъ влизатъ народни елементи, които и даватъ възможностъ да започне да живѣе покултуренъ животъ и да се развива по-лесно отколкото по прѣди.

Сега настѣпилъ е момента да влезе въ състава на държавата, и да земе участие въ понататѣшната ѝ функция, освѣнъ словѣнския елементъ, който отдавна се намиралъ подъ прямото влияние на византийската култура, нѣ и самото туземно много поразвито население, което сѣ заварили даже словѣнскитѣ племена при заселването си въ Балк. полуостровъ; тъй като тогава още Мизия, ако и да е бивала силно опустошавана отъ словѣни, авари и българи, нѣ може да се приеме, че тѣ сѣ я намѣрили свършено безлюдна, толкозъ повече, че византийската властъ, както и християнството тамъ било е на ново водворено и българитѣ сѣ заварили тукъ и византийската държавна уредба. За смѣсването на некултурнитѣ народи съ мѣстното население въ византийската империя, както и за онѣзи, които сѣ били завлечени отъ аваритѣ и българитѣ отъ татѣкъ Дунава, говори ни солунския архиепископъ Иосифъ въ житието на Св. Димитрия. Тѣзи интересни свѣдѣния едвамъ поминалата година се отъбнихъ както заслужаваше. Отъ туй сливане на